

The Curious Kitten

Holly Webb

Text copyright © 2016 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2016 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Cleo, o pisicuță curioasă

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Irina Ilie

Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cleo, o pisicuță curioasă / trad. Justina Bandol –

București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3033-9

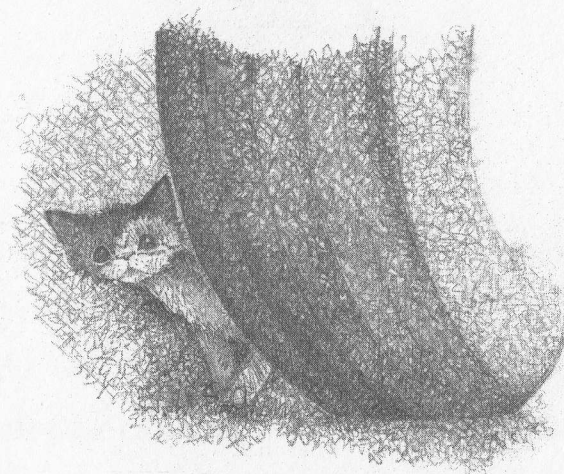
I. Bandol, Justina

82-93-34=135.1

778.534.6

Holly Webb

CLEO, O PISICUȚĂ CURIOASĂ

Ilustrații de Sophy Williams

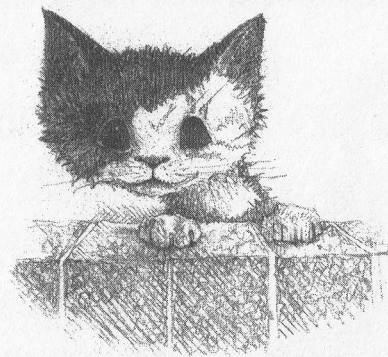
Traducere de Justina Bandol

București
2018

Pentru George

Capitolul unu

Amber dădu minguța zornăitoare de-a dura pe hol și râse încetișor când Cleo se repezi după ea, alunecând pe podeaua de lemn. Îi plăcea nespus că pisicuța era atât de fascinată de minge.

Mama ei deschise ușa bucătăriei și scoase un țipăt înăbușit: fusese cât pe ce s-o calce pe Cleo.

– Ah, dulceață! Era să-ți dau un picior. Te-am lovit?

Dar Cleo nu părea nici măcar să fi observat. Prinsese în sfârșit mingiuța și se rostogolea în toate părțile cu ea, mârâind înversunată.

– Nu cred că mingea aia mai iese vie dintre lăbuțele ei, observă mama, zâmbind. Amber, ți-ai pus în

ordine creioanele și lucrurile noi pentru școală? Ți-ai făcut ghiozdanul?

Fetița încuviință din cap.

– Totul e gata, zise ea și se ridică, aruncând priviri îngrijorate de la mama ei la pisicuță. Mami, ce-o să facem cu Cleo cât timp sunt la școală?

– Cum adică, ce-o să facem?

Mama părea nedumerită.

– Mă tem să nu se plictisească, spusese Amber. Până acum n-a rămas prea multă vreme singură, nu?

Familia ei o luase pe Cleo de la un adăpost local pentru animale chiar la începutul vacanței de vară. Amber tânjea de multă vreme după o pisicuță, și părinții ei se învoiseră în sfârșit. Împreună cu ei și cu Sara, sora sa mai mare, fetița petrecuse ore întregi pe canapea, uitându-se pe site-ul adăpostului. Dar, de îndată ce văzuse fotografia lui Cleo cu frații și surorile ei, știuse că pe ea o va alege. Nu văzuse niciodată o pisică atât de frumoasă. Avea o culoare cu totul neobișnuită –

era în cea mai mare parte roșcată, dar cu pete mari negre și cu urechi tot negre enorme, de-ai fi zis că-i crescuseră mult mai repede decât restul corpului.

Amber se jucase toată vacanța cu ea. Era incredibil câte jocuri pline de viață putea să inventeze o pisicuță cu numai o bucățică de sfoară. Sau cu o pană. Sau cu florile de plastic de pe papuci... Fetiței avea să-i fie foarte dor de ea de acum înainte – și presimțea că și Cleo avea să-i ducă dorul. Deși pisicuța era, oficial, animalul întregii familii și toată lumea voia să se joace cu ea, Amber îi purta cel mai mult de grijă. Îi plăcea foarte mult s-o hrănească și să-i aducă mereu apă proaspătă – așa simțea că pisicuța îi aparține un pic mai mult ei.

– Până acum, eu și Sara am fost mai tot timpul acasă și ne-am jucat cu ea, continuă Amber.

– Ah, acum am înțeles! spuse mama, strângând-o la piept. O să se descurce, draga mea. Știi că pisicile sunt destul de independente. Și gândește-te cât timp petrece Cleo dormind! O să-și păstreze cheful de joacă pentru orele când suntem toți acasă. În orice caz, eu am să fiu aici o parte din timp. Cleo poate să mă mai înveselească atunci când am de corectat zeci de extemporale!

– Da, cred că da, se învoi Amber, cu o undă de îndoială în glas.

Cleo dormea într-adevăr mult timp. Era încă mică și nu părea să se priceapă să-și economisească energia. Alerga în

toate părțile până când rămânea pur și simplu fără putere și atunci cădea lată, într-o grămăjoară de blăniță roșcată. Amber se simțea mereu înduioșată s-o vadă trântindu-se pe spate, cu lăbuțele în aer!

Scoase mingiuța dintre gheruțele pisicii și o dădu iar de-a rostogolul pe hol.

– Mi-e teamă să nu se plictisească și, de plictiseală, să nu descopere vreo metodă de a ieși în grădina din față. Știi că i se pare locul cel mai interesant de pe lume numai pentru că n-o lăsăm să se ducă acolo. Ieri, când a venit poștașul cu un pachet, a fost iarăși cât pe ce să evadeze.

Mama ei se strâmbă.

– Nu știi dacă avem prea mult de ales, draga mea. Va trebui pur și simplu să fim atenți să nu se strecoare în curtea din față. Cred că, oricum, zgomotul mașinilor o s-o descurajeze să iasă pe stradă.

Mama ei nu părea însă foarte convinsă de ceea ce spunea, și Amber oftă. Pisica unuia dintre vecinii lor fusese călcată de o mașină și rănită grav, și fetița nu putea suporta gândul că și lui Cleo i s-ar putea întâmpla același lucru. În mod cert, pisicuța lor era foarte inteligentă, dar puii nu se remarcă niciodată prin cuminenie. Dacă ar fi văzut ceva interesant pe cealaltă parte a străzii, Cleo aproape sigur ar fi luat-o la fugă într-acolo. Și,

din păcate, Amber nu putea s-o învețe să se uite mai întâi după mașini.

Cleo adulmecă ghiozdanele de pe hol plină de curiozitate. Astăzi părea o zi deosebită. Toată lumea se agita în toate părțile. Pisicuța țâșni în spatele unui ghiozdan, căci Sara trecu grăbită, cât pe ce s-o calce pe coadă. Se ghemui în locul acela ferit, uitându-se cum cele două surori se rezeau pe scări în sus și-n jos, după lucruri pe care le uitaseră. Mama lor le aștepta pe hol, aruncând din când în când o privire la ceas.

– Haideți, fetelor! Credeam că totul e gata de aseară! Trebuie să mergem – am o ședință înainte de ore.

– Eu sunt gata. Amber sări de pe penultima treaptă și se uită în jur, după ghiozdan și pantofi. Voiam doar să iau o poză de-a lui Cleo, să le-o arăt prietenelor mele. N-a văzut-o încă nimeni în afară de Maisie și Lila, care au venit la mine.

– Și eu sunt gata, spuse Sara, oftând. Nici nu-mi vine să cred că mergem iar la școală – am impresia că suntem abia

la începutul vacanței. Și toată lumea spune că în clasa a opta o să avem mult mai multe teme.

Școala Sarei nu era prea departe de casă, dar, de obicei, dimineța o duceau mama și Amber cu mașina, iar după-amiaza se întorcea pe jos cu prietenele ei.

– Nu cred c-o să vă dea cineva prea multe teme în prima zi, răspuse mama. Haideți! Luați-vă lucrurile și urcați în mașină!

Cleo deschise gura și scoase un mieunat subțire de surpriză: rucsacul din fața ei dispăruse. În clipa următoare însă își dădu seama: ușa de la intrare era deschisă!

– Ah, Cleo, nu! Sara, prinde-o! strigă Amber.

Ea tocmai își îndesa ultimele lucruri în ghiozdan și în plasa cu haine de sport și nu apucase să-și pună decât un singur pantof.

Sara se lăsă pe vine, încercând să blocheze trecerea pisicuței, dar Cleo se strecură agilă pe lângă mâinile ei întinse și, din câteva salturi, fu la ușă.

În timp ce sărea în josul treptelor de la intrare simți imediat mirosurile diferite de afară și se repezi să cerceteze tomberoanele pe roți. Nu reușise să iasă în curtea din față decât de vreo două ori în viața ei și acum voia să pornească în explorare.

– Ai prins-o?

Amber veni lângă sora ei.

